

Dig og mig og vi to

På denne første augustdag er det næsten, som om livet har valgt en af sine dage ud. En dag, der siger til mig: I dag vil jeg give dig alt.

Den har næsten lovet mig det lige fra det øjeblik, solen stod op, og jeg svingede fødderne ud over sengekanten: I dag, sagde dagen. I dag vil blive en af de rosenrøde dage, som jeg aldrig vil glemme, og som resten af mit liv vil lyse i erindringen, når alle de andre er glemt.

Sådan er i dag ikke for alle mennesker. Der er mange, der er kede af det denne lørdag, og som vil huske den første august 2015 med sorg.

For sådan er det med dagene, timerne, øjeblikket og livet. Således også for mig.

At sorg og glæde de vandre til hobe.

Det er underligt at tænke på. Men i dag, i dette øjeblik, på denne skønne 1. august, er dagen for mig så boblende og fuld af fryd, at jeg ikke ved, hvad jeg skal stille op med den.

Lige før

For her står hun, den unge kvinde. Så smuk i sin lange hvide kjole, der er broderet med skinnende, små perler. Med en voksende nervøsitet i maven og sine tro små væbnere på hver side af sig. En i hver hånd, så de kan følge deres mor op ad kirkegulvet til deres far.

Hvad mon hun tænker i dette øjeblik, lige før dørene åbnes, og orgelet med sine brusende og allerflotteste stemmer lader alle, der er her tilstede, forstå at: Here comes the bride?

Tænker hun mon, at dette øjeblik er et af de lykkeligste i hendes liv, eller er der også bange anelser i hendes sind?

Hvad tænker hun mon, når hun ser ind i de mange smilende, tydeligt berørte ansigter, der har vendt sig mod hende og hendes to herlige, i dagens anledning også lidt betuttede små størrelser?

Når hun ser de kendte og kære ansigter på sin bror, den øvrige familie og de venner, der er her for at dele denne højtids- og feststemte dag med hende, ham og dem?

Men allervigtigst. Hvordan er det for hende gennem tårer at se lige op til ham? Ham, der venter på hende deroppe?

Og han, han, der længe, urimeligt længe, synes det, som nervøst og især de sidste ti minutter, med klamme håndflader og hyppige rømninger, har bidt sig i læben og skævet mod døren. Hvad tænker han mon, da han endelig og omsider hører dørene blive slået op og får øje på hende og deres to?

Hvordan har han det, som han står der i sin hvide skjorte og det nye sorte sæt tøj med den hvide rose i knappehullet, som erstatter de daglige jeans og t-shirt?

Er det med al kærlighedens væsen, og også med en vis frygt og bæven, han dybt berørt tager imod sin elskede og krammer sine små?

I medgang og i modgang

Og jeg, der er mor til den smukkeste unge kvinde, som trods sine 30 år, mor til to og om lidt også gift med ham, hun elsker, stadig også er min lille pige. Hvad tænker jeg mon, lige nu?

Lige nu på denne rosenrøde dag, som vil lyse i erindringen, når alle de andre er glemt? På denne dag, hvor de to har fundet det sted, hvor de største ord kan rummes, og de salmer, der uden lige, og som intet andet, præcist udtrykker, hvad der er brug for at synge om på denne dag.

På denne dag, hvor de to for både Vor Herre og os, der er her tilstede, om lidt vil sige så klart og rungende ja til hinanden. Et ja tak til at elske og ære hinanden i medgang og i modgang. Ja til at have fået en ven for livet, og at bedre blev der ingen givet.

Er min fryd og taknemlighed over denne rosenrøde dag også iblandet en vis frygt og bæven? Er der også nervøsitet og flaksende sommerfugle i min mave?

Naturligvis er der det.

Ikke så meget for, om de to nu magter at passe godt på hinanden og deres to børn. Det ved jeg, de kan. Det ved jeg, de gør, og jeg ved, de gør det såre godt.

Jeg ved også, at de ved, hvad det vil sige at være sammen i både medgang og modgang. Jeg har set, at de, når livet også blev betrængt af sygdom, krise og masser af mørke, lange nætter med bekymringer, manglende søvn og udkørthed til sokkeholderne, holdt sammen alligevel.

De starter således ikke ægteskabet som novicer.

De er nemlig allerede øvet i, hvad det vil sige at være både dig, mig, vi to og en lille familie. De ved, at græsset er grønnest der, hvor de vander det. De ved, at det fundament, de bygger deres fælles liv på, naturligvis handler om forelskelse og kærlighed, men også og ikke mindst på en fælles værdi om at være hinandens bedste ven. I medgang og i modgang. Derfor ved de, hvad og hvem, de siger ja til i dag. Og det gør bestemt ikke dagen mindre god.

Denne rosenrøde dag

Nej det, der nok kan få mig til at ryste på hånden, tror jeg, er den sårbarhed og den frygt, der uundgåeligt hører med, når man elsker nogen og noget, nemlig frygten for at miste det. Eller frygten for, at der skal ske dem og os noget. Sådan er det, og sådan må det være. Jeg ved det så godt. Og jeg tænker, at der på denne rosenrøde dag, som lyser i erindringen, når alle de andre er glemt, netop må være plads til alle de følelser, der er på sådan en dag.

- Derfor tilspørger jeg dig.....

Ja, siger min datter. Ja, siger min svigersøn.

Ja, siger jeg indeni mig selv. Jeg, som heller ikke kan vide, hvordan dette eller noget som helst andet ender. Men jeg tror, det ender godt.

Og jeg ved, at mit hjerte er så fyldt med tak og glæde over denne dag, at jeg ikke helt ved, hvad jeg skal stille op med den.

Så derfor vil bare være her og omfavne det hele og om ganske lidt

ønske de to kære lykke til.